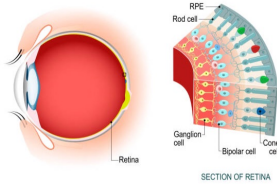

ความจริงของกระแสชีวิต

การที่เราสามารถมองเห็นการสิ่งทั้งหลาย ประชุมลงสู่
อริยสัจ ๔ ได้ แสดงว่าเราได้พัฒนาปัญญาค่อนข้างชัด

สัมมาทิฐิ

ความเห็นที่ถูกต้องตรงความเป็นจริง
ปัญหา จะบริบูรณ์ที่อริยสัจ ๔

จักขุปสาท = รูปขันธ์
จักขุวิญญาณ = วิญญาณขันธ์
เวทนา = เวทนาขันธ์
สัญญาที่เกิดร่วม = สัญญาขันธ์
สังขารที่เกิดร่วม = สังขารขันธ์

} ทุกขสัจจะ

สมุทยสัจจะ

อวิชชา
ตัณหา
อุปาทาน
สังขาร
กรรม

นิพพาน
ดับกิเลส
นิโรธ สัจจะ

ดับจักขุปสาท

พัฒนาสัมมาทิฐิ
มรรคสัจจะ

นิโรคับนิพพานเป็นคำเดียวกัน

ตทั้งคณิโรธ

สภาพที่ราคะ โทสะ โมหะดับชั่วขณะหนึ่งๆ เมื่อสติสัมปชัญญะเกิดขึ้น ในขณะนั้นกิเลสไม่เกิด
เวลาทานกุศล ศีลกุศลเกิดที่แท้จริง กิเลสดับชั่วขณะ

กุศลจิตเป็นตัวสงบ บาปกรรมทั้งหลาย

ขณะที่กุศลจิตเช่นเมตตาเกิดขึ้น
ทำให้พฤติกรรมเป็นไปด้วยความเรียบร้อยดีงาม
รักปรารถนาดีเอื้ออาทรเกิดขึ้นที่ใจ ตัดรอนบาปทางกายกรรม วจีกรรม
ให้การดำเนินชีวิตเป็นไปด้วยความเรียบร้อยดีงาม เมตตาเป็นปฏิปักษ์
กับ โทสะ

ตอนนั้นเราได้ตทั้งคณิโรธ ระดับทาน ศีล
(ตทั้งควิมุต ตทั้งคณิพพาน เป็นคำเดียวกัน)
มโนสุจริตเป็นตัวตัดรอนบาป

หากได้ปราโมทย์ ปิติ ปัสสัทธิ สุข สมภาติ
นิเวรณธรรมสงบ ได้วิขัมภณนิโรธ

ชีวิตควรมิพพาน

กิเลสนิพพาน เหลือแต่กระแสชีวิตที่สะอาดบริสุทธิ์
กรรมที่นำสู่วิภวณิพพาน และไม่มีวิบากที่จะไปแบกรับภาระไม่มีอีกต่อไป

อรรถของนิโรค

นิสระณัญญู โส

เป็นธรรมที่อยู่นอกกองทุกข์
ร้อนนถอนตน เป็นสภาวะนิพพานแท้
พ้นจากชาติชรามรณะ
สภาพที่สงบจากกิเลสและรูปนามชั้น๕
หยุดการสืบต่อทันที

วิเวกัญญู โส

เป็นธรรมที่สงบกิเลสและกองทุกข์

อสังขะตัฏฐ โส

เป็นธรรมที่ไม่มีปัจจัยมาปรุงแต่ง ต่างจากชั้น๕ซึ่งเป็นสังขัตตธรรม
ต้องอาศัยปัจจัยปรุงแต่งคือ กรรม จิต อุดู อาหาร
มรรคเรียก สัมปปากเหตุ เป็นข้อปฏิบัติทางดำเนิน ให้ถึงนิพพาน ไม่ใช่
เหตุให้เกิดนิพพาน ต่างจากตมหาที่เป็นเหตุสร้างจริงๆ

อมะตัฏฐ โส

เป็นธรรมที่ไม่ตายเป็นอรรถ นิโรคสี่จะเป็นน้ำอมฤต รักษาโรคคือ
ทุกข์ทั้ง๑๒กอง โรคไม่กำเริบอีกต่อไป

อปลิโพธ

สภาพของนิพพาน ตัดความกังวลทั้งหลาย

ปลิโพธ เป็นชื่อของ
กิเลสสามที่ทำให้หมู่
สัตว์ติดข้องอยู่กับ
วัตถุสาม

ปฐมพุทธภาสิตคาถา

(หันตะ มะยัง ปะฐะมะพุทธะภาสิตะคาถาโย ภาณามะ เส ฯ)

อะเนกะชาติสังสารัง สันธาวิสสัง อะนิพพิสัง

- เมื่อเรายังไม่พบญาณ, ได้เล่นท่องเที่ยวไปในสังสารเป็นอนกชาติ

คะหะการัง คะเวสันโต ทุกขา ชาติ ปุณ்பุณัง

- แสวงหาอยู่ซึ่งนายช่างปลุกเรื่อน , คือค้นหาผู้สร้างภพ,
การเกิดบ่อยๆ เป็นทุกข์ซ้ำไป,

คะหะการะกะ ทัญญูสิ ปุณะ เคหัง นะ กาหะสิ

- นี่แนะนำช่างปลุกเรื่อน , เราจักเจ้าเสียแล้ว, เจ้าจักทำเรื่อนให้เราไม่ได้อีกต่อไป,

สัพพา เต ผาสูกา ภคคา คะหะภูงัง วิสังชะตัง

- โครงเรื่อนทั้งหมดของเจ้าเราหักเสียแล้ว , ยอดเรื่อนเราก็รื้อเสียแล้ว,

วิสังขาระคะตัง จิตตัง ตัณห์ หานัง ชะยะมีชณะคา ฯ

- จิตของเราถึงแล้วซึ่งสภาพที่อะไรปรุงแต่งไม่ได้อีกต่อไป ,
มันได้ถึงแล้วซึ่งความสิ้นไปแห่งตัณหา (คือถึงนิพพาน),

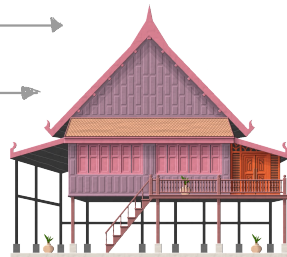
อวิชาเป็นยอดเรื่อน

กิเลสทั้งหมดเป็น โครงเรื่อน

ตัณหาเป็นนายช่างปลุกเรื่อน

อรรถของมรรค

นียยานัญญู

มีการมอบความพันทุกซ์ เป็นชื่อของอริยมรรคแท้ๆ

เหตุวิญญู

เป็นเหตุให้สัตว์พันทุกซ์ ประกอบเหตุให้ถูกต้อง

ให้มองเห็นไปถึงสมุทยสัจจะ บุคคลข้ามทุกซ์ไม่ได้ เพราะอธยาศัย
หมกมุ่นกับตณหา ไม่เห็นโทษของตณหา
ถูกตณหาย่ำยี่เป็นนิจ ประกอบเหตุผิด ทำดีแต่ยังเป็นไปในวิญญู
อุปาทานเข้ามาหนุนให้ตณหาที่กำลังกล้ามากขึ้น
ปัญญา ไม่มีกำลัง ไม่สามารถชำระศีล สมาธิ ปัญญาได้ จึงถูกอวิชชา
ครอบงำ

ทสสนัญญู

เป็นเหตุให้เห็นนิโรธ

เห็นพระนิพพานตั้งแต่ได้รับองค์ความรู้ที่ถูกต้องและมีจุดหมายที่ชัด

อธิปเตยัญญู

มีความเป็นอธิบดี

เกาะ ๓ เกาะ

ปัจฉยามิส
ามิสคือปัจฉัย๔

โลกามิส
ามิสคือ เกียรติยศชื่อเสียง

วิญญามิส
ามิสคือ กามภพ รูปภพ
อรุภพ

ประกอบมรรค เป็นสำเภาธรรม
เพื่อออกจาก โลภะมหาสมุทร